

ЛЮБОВЪТА НА ПОБЕДЕНИГЪ

Много отдавна между две царства се отворила война. Дватама царе били отдавнашни неприятели. Единиятъ отъ тѣхъ се чувствалъ безсиленъ, но неговата гордостъ го карала да се брани до край. За това той и всичкитѣ му войници се събрали въ най-силната и почти непрестѣпна крепостъ. Храбро се сражавали тѣ, но ето че провизиитѣ се свършили. Настаналъ гладъ и паника. Всички били обречени на смъртъ. Мжжетѣ мислѣли само едно: какъ да спасятъ женитѣ и децата си отъ жестокия неприятелъ. Женитѣ пѣкъ плачели и кършели рѣце, като знаели, каква участъ очаква тѣхнитѣ мжже.

Изведнѣжъ неприятелътъ съ последенъ напоръ успѣлъ да проникне въ крепостъта. Гръмки викове

процепили въздуха въ честъ на победата. Влизайки победоносно, царътъ видѣлъ, че на среща му тича единъ войникъ.

— Добрий господарю, подзелъ войникътъ, моята госпожа ви моли за една малка услуга.

— Говори бързо! — го прекжсналъ царътъ.

— Тя ви моли, — казалъ войникътъ, да пустнете нея и всички други жени да излѣ-

затъ отъ крепостъта невредими, носейки най-скжпото си нѣщо.

— Кажи на твоята господарка, — отвърналъ царътъ, че това позволявамъ.

Войникътъ се върналъ радостно при своитѣ господари. Чакайки да излѣзатъ войниците — победителитѣ се разговаряли шеговито. Какво ли ще изнесатъ женитѣ?

— Искатъ да оставятъ мжжетѣ си! — говорѣли едни.

— Сигурно ще излѣзатъ съ своитѣ огърлици — крещѣли трети.

